

Sygn. akt I CSK 255/18

POSTANOWIENIE

Dnia 4 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa M. K.

przeciwko P. S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 października 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 9 listopada 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

2. nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 czerwca 2016 r. Sąd Okręgowy w W. zasądził od P. S.A. w W. na rzecz powódki, na podstawie art. 24 i art. 448 k.c., kwotę 250.000 zł wraz z odsetkami od dnia 1 lipca 2013 r. do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia za krzywdę, jakiej powódka doznała w związku ze śmiercią męża i córki w roku 2004. Na skutek apelacji pozwanego Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 9 listopada 2017 r. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił powództwo o zapłatę kwoty 80 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego powódka. We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powołała przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Wskazała, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na to, że zasądzone na jej rzecz zadośćuczynienie jest nawet dwukrotnie niższe, niż zasądzane w podobnych sprawach, co powoduje oczywiste naruszenie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. Zmiana wyroku Sądu pierwszej instancji przez Sąd Apelacyjny nastąpiła z naruszeniem utrwalonej linii orzeczniczej, zgodnie z którą uznaniowość w zakresie przyznania i określania wysokości zadośćuczynienia upoważnia sąd wyższej instancji do ingerencji w orzeczenie sądu pierwszej instancji tylko w razie rażącego odstąpienia od ukształtowanej praktyki sądowej albo w razie wykazanego przez stronę skarżącą pominięcia istotnych kryteriów ustalania wysokości zadośćuczynienia. Skoro zasądzone przez Sąd Okręgowy zadośćuczynienie ukształtowane było na poziomie umiarkowanym, to brak było podstaw do jego obniżenia przez Sąd drugiej instancji.

W związku z tak określoną przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zauważa się, że w przesłance oczywistej zasadności skargi kasacyjnej chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienie przepisom prawa. Tak, więc skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej błędnej wykładni

lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15).

Skarżąca nie przedstawiła przekonujących argumentów świadczących o występowaniu w sprawie tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Nie można przyjąć, że okoliczność taką stanowi zasądzenie na rzecz powódki kwot niższych niż w innych, podobnych sprawach. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazywano już, że istotna cecha orzekania na podstawie art. 448 k.c., wyrażająca się w bardzo ścisłym powiązaniu oceny z konkretnymi okolicznościami faktycznymi, jako czynnikami wpływającymi na rozmiar szkody niemajątkowej, i w konsekwencji na wysokość zadośćuczynienia, nie pozwala na proste odwoływanie się do sum uznanych w innych sprawach za "odpowiednie". Podyktowane jest to subiektywnym charakterem krzywdy, którą ma rekompensować zadośćuczynienie. Możliwość powołania się na sprawy podobne nie jest oczywiście całkowicie pozbawiona znaczenia, jednak o tyle o ile pozwala ocenić, czy na tle innych podobnych przypadków zadośćuczynienie nie jest nadmiernie wygórowane lub nadmiernie zaniżone (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2014 r., I CSK 215/13, GSP-Prz.Orz. 2015, nr 2, s. 52 oraz z dnia 4 marca 2015 r., IV CSK 422/14, nie publ.). Zwrócić jednak należy uwagę, że Sąd drugiej instancji wskazał przyczyny, dla których roszczenie skarżącej uznał za wygórowane i przedstawione argumenty są przekonujące. Powołanie się na odejście od linii orzeczniczej nie może być natomiast potraktowane jako skuteczne wykazanie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego orzekając na podstawie art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.